

ပခုက္ကူစာပေအရ

ကျွန်းစဉ်မြေစောက်

ကျားပါးစပ်ထဲက အာဟာရ

၁၄

အခြားဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့မြေ အနောက်ခြမ်း ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်းစဉ်ဒေသဆိုသည် မှာ ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ အမ်းမြို့နယ်တို့ ဆုံရာ မိုင် ၁၀၀ ဝန်းကျင်ဒေသ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကမ်းရိုးတန်း၏ ဗဟိုအချက်အချာဒေသဖြစ်ပြီး ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ပင်လယ်မြစ်ချောင်း ဒီရေတောများ ပေါများ သော ဒေသဖြစ်ပါသည်။ ။ မြစ်ကြီးချောင်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ သည် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးမှ စီးဆင်းလာကြပြီး မြစ်ဝချောင်းဝပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးနှင့် ပေါင်းဆုံသွားကြသည်။ ။

ဒေသခံ ကျေးလက်လူတန်းစားတို့ မှာ ကျွန်းစဉ်ကျွန်းတန်းတို့ ကို အမှီပြုပြီး မြစ်ချောင်း ပင်လယ်တို့ တွင် ရာသီအလိုက် ရေလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။ ငါး၊ ပုစွန်၊ ကဏန်း ဖမ်းကြသည်။ ။ ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်းတို့ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်တွင် ဖြစ်လာမည့် အချိန်တွင် ကျွန်းစဉ်သားတို့ လက်ပမ်းပေါက် ထခတ်ကြပေတော့သည်။ ။ နည်းစနစ်သစ်များ ၊ ခေတ်မီကိရိယာများ ဖြင့် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာကြသည်။ ။ ကမ္ဘာကြီး၏ စိန်ခေါ်မှုများကို ကျွန်းစဉ်သားတို့ တို့ ဆိတ်ကြည့်နိုင်သည့် အနေအထားမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ထွက်ပေါက် ပင်လယ်ပြင်နှင့် မုတ္တမကွေ့တို့ တွင် ရေ

လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသူတို့ ၏ ဘဝသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ရေးသား လာသော စာရေးဆရာရှိသည် ။ တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်း ပင်လယ်ရေ လုပ်သားတို့ ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပုံရိပ်များကို စာပေအသွင် အသက်သွင်းနိုင်သော စာရေးဆရာလည်း ရှိသည် ။ ဧရာတတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်အတွင်းပိုင်း မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များ တွင် ငါးဖမ်းကြသော ရေမုဆိုးများ အကြောင်းကို ပုံဖော်သူစာရေးဆရာတို့ ၏ စာပေများကိုလည်း ဖတ်ရှုရသည် ။

ဤတွင် စာရေးသူအနေဖြင့် မြန်မာ့အနောက်ခြမ်း ကမ်းရိုးတန်း၏ အထင်ကရ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် မြစ်ကြီးချောင်းငယ် အသွယ် သွယ်တို့ ကို အမှီပြုပြီး ဘဝရပ်တည်နေကြသော၊ ရေထွက်ပစ္စည်း ရှာဖွေနေကြသော သွေးချင်းတို့ အကြောင်းကို စာပေအသွင် အသက်သွင်းပြီး ရေးသားလို တင်ပြလိုသော ဆန္ဒစေတသိတ်သည် ရင်၌ ပြည့်လွှမ်းလာခဲ့ပါ၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ "မိုးဦးလေနှင့် လျှောတော့သည် နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ " စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည် ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာပေဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆု ရရှိခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် လှပသည် ။ သာယာသည် ။ သဘာဝတရား၏ ဖြစ်တည်နေမှု ပထဝီအနေအထားကိုယ်တိုက်က နတ်ပန်းချီတမျှ သာယာလှပကြည့်ကောင်းလှပေသည် ။ ကျွန်တော်သည် ကျေးလက်ရနံ့သင်းသော မြစ်ချောင်း ဝန်းကျင်ထဲက ဘဝအစုံစုံ ကျေးလက်အဖုံဖုံကို ဘဝရသ ဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် အရေးများ ခဲ့ပါသည် ။

ယခုတစ်ဖန် "ကျားပါးစပ်ထဲက အာဟာရနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ " စာအုပ်ကို ရေးဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဘဝအထွေထွေကို စာပေရ

သ အာဟာရများများကျွေးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်တို့ နှလုံးအိမ်သို့ မေတ္တာ ရည်၍ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်းစဉ်သားတို့ ၏ လူမှုဘဝ ချစ်စရာကောင်းသော အမူအကျင့်၊ ရေလုပ်သား၊ ရေတံငါ ရေမုဆိုးတို့ ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုအဖုံဖုံတို့ ကို ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း သိစေချင် မြင်စေချင် ကြားစေချင်သော စေတနာဆန္ဒများ ဖြင့် ဤဝတ္ထုတိုများကို သဘာဝတွင် ရသလိမ်းပြီး ရေးသားလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ ကြိုးစားမှုသည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော သုတရသကို ပေးစွမ်းနိုင်သည် ဟု အနည်းငယ်မျှ အာရုံပြုမိကြပါလျှင် ကြိုးစားအားထုတ်ရကျိုးနပ်ပါပြီဟု ခံယူထားပါသည်။ ။

ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်

အိမ်စိုးမေ ရင်ခုန်ရပြန်ပြီ

နောင်တော်ကြီး မြစ်ပင်လယ်ထဲတွင် ပေါလောပေါ်နေသော ငပသုန်ကျွန်းသည် တောင်အသွယ်သွယ် တောအထပ်ထပ်ဖြင့် သာယာလွန်းလှပါသည်။ ။ တောင်စဉ်တောင်တန်းနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေကြားတွင် ငပသုန်ရွာကြီး တည်ရှိ၏။ မုတ်သုန်လေရိုင်းနှင့် ပင်လယ်ရေလှိုင်းတို့ ၏ ရက်စက်မှုကို စိမ်းဖန့်သော အုန်းပင်တန်းကြီးက ကျားကျားလျားလျား ကာကွယ်ထားသည်။ ။

မိုးက ဇာတ်ခေါင်းကွဲမည်မှ မကြံသေး။ မြကျွန်းရိပ်ညို ငပသုန်သို့ ဧည့်သည် များ ရောက်လာကြပေပြီ။ ကျွန်းချင်းညှပ် ရွာချင်းကပ်နေကြသည့် ကျွန်းစဉ်အရပ်တွေကတော့ မဟုတ်ပါလေခဲ။ ရမ်းဗြဲကျွန်း၊ မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ဖရုံကာကျွန်းများမှ ရေလုပ်ငန်း ငါးဖမ်းသမားတွေပါပဲ။

ငပသုန်ကျွန်းသည် နတ်ဖန်ဆင်းထားသည့် ကျွန်းများ ဖြစ်နေလေရော့သလား။ လာစမ်းဟဲ့ချစ်ဧည့်သည် ၊ များ ချင်သလောက်များ ၊ ရောက်ချင်သလောက်ရောက်၊ မြေနေရာမလောက်ဆိုတာ မရှိခဲ့လေဘူး။ ရွာပြင်ကမ်းစပ် အနားသတ်ကြားတွေမှာ ရွာဟောင်းပြင်၊ ရွှေတူချိုင်း၊ လောင်းထားချိုင်း၊ ကုလားမကျောက်တန်း၊ ဝါးတောင်မော် စသည် ဖြင့် နေရာတွေက အလျှိုလျှို။ သစ်ပင်ကလေးတွေကို ခုတ်လှဲ၊ တောကလေးကိုရှင်း ၊ မြေကလေးတွေကို ညှိလိုက်ရုံဖြင့် တံငါတဲတန်းကလေးတွေ၊ ငါးဖမ်းရုံကလေးတွေ အစီအရီ ဖြစ်ပေါ်သွားကြတော့သည်။ ။ စည်ကားလှတယ်

လို့ မဆိုသာပေမယ့် ပင်လယ်ပြင်အလှနှင့် သဘာဝတော့ ကျလှသဗျ။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးသည် မြေပုံမြို့နယ်အပိုင်းတွင် ပင်လယ် ကျွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မွေးဖွားပေးလိုက်သည် ။ ကွမ်းချောင်းကျွန်း၊ နောင်တော်ကြီးကျွန်း၊ နတ်စဗို၊ ကျွန်းသူရဲ၊ ငပသုန်နှင့် ငမန်းကျွန်းတို့ မှာ ထင်ရှားသည် ။ ကျွန်းတော်ကြီးများ ၏ ကြားတွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်၏ အဆွယ်အပွား မြစ်ကြီးမြစ်ငယ်များကလည်း အသွယ်သွယ်။ နောင်တော်ကြီးမြစ်၊ ဝက်ရေမြစ်၊ ကွမ်းချောင်းမြစ်၊ ဘဝန်းမြစ်၊ ထုံးကျီမြစ်၊ ဆင်ကျီမြစ်၊ အစိုင်းကြီးမြစ်နှင့် ဟံတာပင်လယ်တို့ မှာ အထင်ကရ နေရာများ ပင် ဖြစ်ကြသည် ။

မြစ်မကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ သည် ရေမုဆိုး တံငါသည် များ ၏ အသက်မွေးရာ စားကျက်၊ စီးပွားနေရာ ပစ်မှတ်၊ ငါးဖမ်းရာသတ်ကွင်း ဆိုက မှားအံ့မထင်မိပေ။

စက်လှေဖြင့်တစ်မျိုး၊ ရွက်လှေဖြင့်တစ်နည်း၊ တက်ခတ်၍ တစ်ဖုံ ဘဝပေးဇာတ်ရုပ်တွေဖြင့် လောကသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်နေကြသည် ။ မြစ်ပြင်အနှံ့ကြည့်လေရာရာ စက်လှေ၊ ရွက်လှေ၊ လက်လှေတွေ တင်းကြမ်းပြည့်လို့ ။

ပွင့်လင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းမို့ ရှင်နေမင်းက တဖြည်းဖြည်း အင်အားပိုမိုပြည့် လာပြီး လောကကြီးအပေါ် အလင်းအားထုရိုက်မှု မြင့်မားလာခဲ့သည် ။

"ဟေ့ ဟေ့ ရှေ့က တွေ့လား၊ အဲဒါ ငါးအုပ်လေ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကြာထွန်းနဲ့ ဘခင် လှေကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲခတ်ပေးကြကွာ"

နာယာအောင်ကျော်၏ စကားအဆုံးတွင် ပိုက်ချသမား ဘစောမောင်က လောလိုက်သည် ။ ကြာထွန်းနှင့် ဘခင် လှေကိုပြိုင်တူဆွဲခတ်လိုက်ကြ၏။ လှေပြေးအားကား မြင်းစောင်းမှ လွတ်သည့် မြင်းနှယ် ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးနေပေပြီ။

"ကဲ ပိုက်ချမယ်"

စစ်မြေပြင်တွေ တပ်မှူးတစ်ဦး၏ အမိန့်ပေးသံနှယ် ပိုက်နာယာ အောင်ကျော်၏ အမိန့်ပေးသံက ဟိန်းထွက်သွားသည် ။

ပိုက်ချသမား ဘစောမောင်နှင့် လှထွန်းကျော်တို့ ကလည်း ပိုက်ကို ပစ်ချနေကြသည် မှာ ဆိုင်းပိုင်းထဲက ဆိုင်းဆရာလက်လို တဘုတ်ဘုတ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပေပြီ။ ပဲ့ကိုင် နာယာကြီး အောင်ကျော်ကလည်း တက်ခတ်သူတွေကို အားမရနိုင်။ လှော်တတ်ကို ရေထဲသို့နာနာနှစ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှော်ပေးနေ၏။ ငါးလှသာအုပ်ကို ငါးအလွန်များ သည် ။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲ စပါးကြဲပက်ထားသည့် နှယ် မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည် ။ ငါးအုပ်မှာ အလွန်လျင်မြန်သည် ။ ဗြုန်းခနဲပေါ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်လျှင် ပျောက်သွားတတ်သည် ။ ပေါ်သည့် အချိန်တွင် ပိုက်ဖြင့် ပိုင်းမိအောင် ပိုက်သမားတွေက မြန်ရသည် ။ ငါးလှသာပိုင်မှာ ပိုက်ကွက်က သေးသေးလေး၊ လက်သန်းပြုကလေးမျှသာ၊ ၂၀ မီတာကွက် ပိုက်တစ်လက်၏ အလျားမှာ လက်တံ ၇၀ ထိ ရှည်သည် ။ စောက်က နှစ်တောင့် တစ်ထွာမျှသာ။ လက်ခတ်လှေဆိုလျှင် ပိုက်လက် ၃၀ ထိ ဆက်ချသည် ။ ငါးတွေ၍ ပိုက်ချပြီဆိုလျှင် လွန်စွာ လျင်မြန်ရန် လိုအပ်လှ

သည် ။ ငါးအုပ်မှာ အုပ်လိုက်ကျင်းလိုက် မြစ်ပြင်တစ်ဝိုက်တစ်ဝန်း ပေါ်
တတ်သည် ။ ငါးပေါ်ချိန်တွင် ပိုက်ဖြင့်ဝိုင်းမိအောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွ
က်သွက်လက်လက် ကြိုးစားကြရသည် ။

ပိုက်အပေါ်ဝိုင်း၌ အနက်ရောင် ပန်းဖော့သီးများကို တပ်ထားကြသ
ည် ။ ပိုက်လက်တိုင်းတွင် လက်ရင်းလက်ဖျား ဖော့များ
ထည့်ပေးထားကြသည် ။ ငါးအုပ်ကို ပိတ်မိအောင် ဝိုင်းပတ်ပြီး
ပိုက်ချကြရသည် ။ ပိုက်မှာ ရေပေါ်တွင် ပေါ်မျောနေ၏။ ငါးလှသာများ
ငါးသေးလေးသာဖြစ်ပြီး အဖြူရောင်ကြည်ကြည်လေး ဖြစ်သည် ။ အ
ရောင်ဖွေးဖွေးလက်လက်လေးဖြင့် ပုလဲရောင်ထပြီး မျက်စိပသာဒ ရှိလှ
သည် ။ သို့ဖြစ်၍ ဝိုင်းမိပြီဆိုလျှင် ပိုက်သမားတို့ မှာ အားရမှု ကျေနပ်မှု
တို့ နှင့် အတူ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်နေကြသည် ။ ငါးတွေဖမ်းတိုင်း ရယူ
လိုမှုဆန္ဒတရား တွန်းအားများ နှင့် အတူ ရင်ခုန်လှိုက်မောကြရသည် မှ
ငါးဖမ်းသမား ရေတံငါတို့ ၏ ခံစားမှု ဘဝရသာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည် ။ ပိုက်
၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ငါးအုပ်ပေါ်လာလျှင် ထမင်းအိုးပွတ်သည့် နှယ် ကျွက်
ကျွက်ဆူနေတတ်ကြသည် ။

"ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဟုတ်ပဟေ့"

နာယာကြီးအောင်ကျော်၏ ပါးစပ်ပေါက်ဆီက ကျေနပ်မှုစကားစုက
လေးတစ်စု မတိုးမကျယ်ထွက်သွားသည် ။

"ပိုက် နစ်သွားပြီဗျ"

ကြာထွန်းထံမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်သည် ။

"ကဲ ပိုက်ဖော်မယ်ကွ"

ပိုက်သမားတို့ ကား တာဝန်ကိုယ်စီယူပြီး ပိုက်ကို

ဆွဲတင်နေကြပေပြီ။ ပိုက်မှာ ချည်သေးပြီး စောက်တိုလှသဖြင့် လုပ်ရကိုင်ရသည် မှာ လွယ်ကူမှုရှိလှသည် ။ ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး လှေပေါ်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ပိုက်လှေတစ်စီးလုံး ပိုက်တွေဖြင့်ထွေးကာ ငါးလှသာများ ဖွေးဖွေးလက်ကာ ပုံနေကြပေပြီ။

"တို့ ဒီလောက်များ တဲ့ ငါးကို အခုဒီမှာ ခါလို့ မရဘူး၊ ရွာကို ပြန်မယ်ကွာ၊ ငါးတွေက မုန့်ကျုံပဲ"

ငါးအလွန်ကျပြီး ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေလျှင် မုန့်နှစ်ရည်ဖြင့် လိမ်းကျံထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုက်သမားတွေက မုန့်ကျံဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည် ။ ကြာထွန်း၊ ဘခင်၊ ထွန်းလှကျော်နှင့် ဘစောမောင်တို့ မှာ ခတ်တက်လေးချောင်းကို ပြိုင်တူခတ်နေလေပြီ။ နာယာကြီး အောင်ကျော်ကမူ လှေဦးဖျားကို ငပသုန်ကျွန်း ဝါးတော်မောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပေးထားလိုက်၏။

ကမ်းခြေမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ ယနေ့ထွက်လာခဲ့ကြသော ပိုက်လှေ ၇၀ ကျော်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ သည် နေ့ကား ပိုက်သမားတို့ နတ်လိုက်သော နေ့ပေလောမသိ။ ပိုက်လှေအတော်များများ နေမွန်းမတည့်မီ ရွာဆီသို့ ပြန်နေကြပေပြီ။ စက်လှေမောင်းသူမောင်း၊ တက်ခတ်သူခတ်၊ လေသင့်သူများက ရွက်နှင့်၍ တစ်မျိုး ဝမ်းသာမှုတွေရင်မှာ ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်နေကြပေပြီ။ အိမ်သူဆွေ ချစ်သက်ထားတွေနှင့် တံငါရင်သွေး အကလေးတို့ ကလည်း ကမ်းခြေမှ မျှော် အော်သူအော် ခေါ်သူခေါ်လို့ ။

ပင်လယ်မြစ်ချောင်းများ တွင် ငါးဖမ်းကြသူတွေမှာ အသိရှိရသည် ။ သတိထားရသည် ။ ရေကြီး ရေထရက်တွင် ဖမ်းရသောငါးမျိုး၊ ရေသေတွင် လိုက်ရသော ရေသတ္တဝါဆိုသည် များကို နားလည်ထားရသည် ။ သို့သော် ငါးလှသာဟု ခေါ်ကြသော ငါးရှူးအုပ်များကို ထောင်ဖမ်းရာ၌

ကား ရေကြီးချိန်ကို ရွေးရန်မလိုသလို ရေသေရက်ကိုလည်း မစောင့်စား
ရ၊ ရေကြီးချိန်လည်း ပိုက်မျှော၍ ရသည် ။ ရေသေရက်လည်း ငါးရှာ၍
ဖြစ်သည် ။ သို့ဆိုလျှင် စိန်ခေါ်မှုပေါင်းများစွာဖြင့် စိန်ခေါ်နေသော က
မ္ဘာကြီး၏ ပြောင်းလဲမှုများကို ရိပ်မိစေရန် ငါးလှသာ ပိုက်သမားတို့ အား
လက်တို့ နေချေလေပြီတကား။

"ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း"

"ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း"

"ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း"

တံငါတဲတန်းတစ်လျားဆီမှာ ကျွက်ကျွက်ညံ့အောင် ထွက်နေသော
အသံများ ပင်ဖြစ်သည် ။ စည်းချက်ညီညီ သံစဉ်မှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေပေ
ရာ ခေတ်ပေါ်ဂီတသံများ လား အောက်မေ့ရသည် ။ တဖုန်းဖုန်း တဖုန်း
ဖုန်း အသံတွေမြည်သွားတိုင်း လင်းခနဲ လင်းခနဲ အဆုပ်လိုက် မြင့်တက်
သွားပြီး ငါးလှသာ ငါးလေးများ မြေပေါ်သို့ ပုံကျသွားကြသည် ။
အကြောင်းတရားသော်ကား ပင်လယ်ပြင်မှ ပိုက်တွင် ထွေးပြီးပါလာ
သော ငါးလှများကို ပိုက်သမားများ ငါးခါချနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ငါး
လှသာငါးများမှာ ဆူးတောင် ဆူးလက်ပါသော ငါးမျိုးမဟုတ်သဖြင့် အ
လွယ်တကူ ပိုက်ထဲမှ ထွက်ကျလာကြသည် ။ တဖြည်းဖြည်း မြေပေါ်တွ
င် တောင်ပုံယာပုံ ဖြစ်လာသည် ။ အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဖွေး
ဖွေးလက်နေသော ပုလဲကုံးကလေးများကို ပုံထားသည် နှင့် တူလှသည်

။ လွန်စွာကြည့်၍ ကောင်း၏။

ပိုက်ခါနေကြသော ပိုက်သမားများမှာ လည်း ပိုက်ကိုနှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အတူကိုင်ပြီး ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ခါနေကြရာ ဗြုန်းခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကကွက်တစ်ခုအတွက် စည်းချက်ကျအောင် သရုပ်ဆောင်နေကြသည့် ဇာတ်သမားများ နှင့် လည်း တူသည်။

"မိန်းမရေ ငါးကောက်တာများ မတို့ ရဲ မကိုင်ရဲသလိုပဲ၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါဟ"

"တို့ ရဲမလား ယောက်ျားရေ၊ တော်တို့ ရလာတာ ပုလဲလုံးလေးတွေလေ"

"ဟာ မိန်းမကတော့ကွာ အပြောကမိုက်တယ်"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

"လှထွန်းကျော်ရေ ... မင်းတို့ အရမ်းအကြည်ဆိုက် မနေကြနဲ့ လေ၊ ဒီနေ့ ပိုက်တိုင်း ငါးရလာကြတာနော်၊ နောက်ကျရင် ဒိုင်မှာ အကြာကြီးစောင့်နေရလိမ့်မယ်"

"မင်းကလည်း လူပျိုကြီးပီပီ သူများကို မနာလိုဖြစ်နေတယ်"

"မနာလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ အားကျတာ အားကျတာ"

"အားကျမနေနဲ့ ၊ လုပ်ရင်ဖြစ်တယ်၊ ဒီခေတ်က လက်တွေ့ခေတ်၊ မင်းကို မလှမဲ့ မျက်စပစ်နေတာ တွေ့သားပဲ"

"အောင်မယ်လေး ကိုယ့်လူရေ ပြောစရာရှားလို့ ငါလည်း ၃၀ ကျော်၊ သူလည်း ၃၀ ကျော် မဖြစ်နိုင်ပေါင်"

"ဟေ့ကောင် ဘစောမောင်၊ မင်းအကြံငါသိတယ်၊ ၁၈ နှစ်တောင်

မပြည့်သေးတဲ့ ခင်ညိုလေးကို ချိန်နေတာ မဟုတ်လား"

"ပြောလို့ မရဘူးကွ၊ ငါကငွေရှာကောင်းတယ်သိလား၊ ပိုက်ထွက်
တိုင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်ကွ"

"နောက်ပြီး ငါကအသားမည်းတာပဲ ပြောရမှာ ၊ ကျန်းမာရေးက
ဒီမှာ တွေ့လား၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ"

"ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အလုပ်ထက် အပြောများ တယ်နော်"

နာယာကြီး အောင်ကျော်ပြောလိုက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး ပုသွားသည်

။

ပိုက်တဲ ပိုက်တန်းလျားတွေဆီမှာ တော့ ငါးခါသံတွေ ငါးကောက်သူ
တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။ သူတို့ တွေ၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ ခပ်တင်းတင်း ကျ
ရောက်နေသော နေရောင်နီရဲရဲက သူတို့ ၏ ဇွဲဝီရိယနှင့် လုပ်အားတို့ ကို
မည်သို့မျှ ဟန့်တားခြင်းငှာ မစွမ်းသာနိုင်။

ယောက်ျားတွေက ငါးရှာ ငါးခါ၊ မိန်းမတွေနှင့် ကလေးတွေက ငါး
ကောက် ငါးကျုံးပြီး ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ကြသည် ။ ငါးလှသာ
လုပ်ငန်းသည် ရေလုပ်သားမိသားစုတစ်ခုလုံး မနားရဘဲ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်
ဒူဝေဝေ ကစားနေကြသည် ဆိုက မှားအံ့မထင်။

"ကဲ အကုန်လုံးပဲ နားထောင်ကြပါ၊ ဒီမှာ ဦးရာလူစနစ်ပဲ၊ ပေးထား

တဲ့ စာရင်းအတိုင်းခေါ်မယ်"

ဒိုင်ရှင် ကျော်ဇံလှ၏ အသံကို မိန်းမအုပ်ကြီး နားစွင့်နေကြ၏။

"ဒီနေ့ ပိုက်တိုင်း ငါးအုပ်နဲ့ တိုးလာကြတယ်၊ မြင်ကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငါးပုံကြီးက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အကုန်လုံးရမယ်၊ စနစ်တကျ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချိန်တွယ်ပေးမယ်"

"ကိုကျော်ဇံလှရယ် အိမ်မှာ ကလေးလေး ငိုကျန်ခဲ့လို့ ၊ ကျွန်မတော့ မြန်မြန်လေးလုပ်ပေးပါ"

"အဲသလိုမျိုးတော့ မရဘူး၊ တော်ကြာ ထမင်းအိုးပွက်ကျန်ခဲ့တဲ့ လူနဲ့ ၊ အသက်ထွက်မည့် ဆဲဆဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူနာရှင်တွေနဲ့ ပြဿနာက ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး စည်းကမ်းအတိုင်းပဲလုပ်မယ်"

"ကဲ ကဲ သိပ်မကြာပါဘူး၊ လုပ်နေကျပဲ၊ ကဲ ကဲ ခေါ်ပြီ ခေါ်ပြီ"

"မကြာလှဖြူ ၁၀ ပိဿာ"

"ပြီးပြီ"

"မလှဝင်းယိုင် ၁၀ ပိဿာ"

"ပြီးပါပြီ"

"ဒေါ်ခင်ထွား ၄ ပိဿာ"

"ဒေါ်လှခိုင် ၅ ပိဿာ"

"ပြီးပြီ"

"လုံးညိုမ ၁၀ ပိဿာ"

"ပြီးပြီ"

ဒိုင်ရှင်ခေါ်လိုက်တိုင်း အလုပ်သမားများက ချိန်ပေးနေကြသည်။ တန်းစီနေကြသော အမျိုးသမီးများမှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲဝင်ပြီး တောင်းကလေးတွေဖြင့် ဝင်ခံပေးကြသည်။ ချိန်ပြီးတိုင်း ဆတ်ခနဲ ကောက်ဆွဲသယ်မပြီး အိမ်သို့ ပြန်ကြသည်။

ငါးလှသာလုပ်ငန်းမှာ စည်းကမ်းရှိပြီး စနစ်ကျလှသည်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းသည် ညီညွတ်မှု၏ ပြယုဂ်ကြောင့် ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည်။ ငါးလက်ခံယူသွားကြသော အမျိုးသမီးတိုင်းသည် အိမ်သို့ရောက်လျှင် ငါးကလေးတွေကို အိမ်ရှေ့သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်အောက်တွင် ဖျာကလေးခင်းပြီး ငါးခွဲကြရတော့သည်။

ငါးခွဲပုံမှာ ချွန်းဓားပါးပါးလေးဖြင့် ကျောကနေ ခွဲချရသည်။ ခွဲပြီးလျှင် လက်ဖြင့် လှန်လိုက်ကာ အူအသည်းနုတ်ရသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကိုမူ ဓားမထိရပေ။ ခွဲစိတ်ပြီးချိန်တွင် အပြားကလေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ငါးယူလာသူများမှာ ကိုယ့်မိသားစု လုပ်နိုင်သလောက် ချိန်ဆပြီး လက်ခံယူကြသည်။ နို့သောက်နှင့် တုတ်ထောက်ကိုပယ်လျှင် တစ်အိမ်သားလုံးလုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်၍ ပိုက်သမားများ ငါးကျလျှင် အိမ်တိုင်းစေ့ အလုပ်ရသည်။ မိသားစုတိုင်း ဝင်ငွေတိုးကြသည်။

သူတို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို သုံးသပ်ကြည့်လျှင် ဒိုင်ရှင်က ရွာထဲက အမျိုးသမီးတွေကို တစ်ပိဿာလျှင် ၄၀၀/- ဈေးနဲ့ အကြွေးပေးသည်။ ၁၀ ပိဿာဆိုလျှင် ၄၀၀၀/- သင့်ပေသည်။ အခြောက်လှန်းပြီး ဒိုင်ရှင်ကို ပြန်သွင်းလျှင် အစိမ်း ၁၀ ပိဿာသည် အခြောက်တစ်ပိဿာခွဲ ရှိပေသည်။ ဒိုင်ရှင်က ၁ ပိဿာကို ၅၀၀၀/- ဈေး ရှင်းသဖြင့် တစ်ပိဿာခွဲဆိုလျှင် ၇၅၀၀/- ရသည်။ အလုပ်သမားတွေမှာ အစိမ်း ၁၀ ပိဿာအတွက် လုပ်အားခ ၃၅၀၀/- အမြတ်ရပေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ ရေလုပ်သားများ အတွက် ရေထွက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းဖြစ်သော ငါးလှသလုပ်ငန်းသည် ဘဝစစ်မြေပြင်၏ အောင်မြေ့လို ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို နေ့စဉ်ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်နေမိကြပေတော့သည်။ ။

"အောက် အီး အီး အွတ်"

လင်းကြက်က ဆော်ခဲ့ပြီ။ ကွမ်းသီးပင်အုပ်နှင့် အုန်းပင်တန်းကြီးကို လေတိုးသံက တသုတ်သုတ်နဲ့ လှုတ်ခတ် အသံမြည်နေသည်။ ။

"ဟာ မိုးတောင် လင်းတော့မှာ ပါလား"

အိမ်စိုးမေ အိပ်ရာပေါ်က ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အင့် အား အား အဲ အဲ"

ကလေးက ဘယ်အချိန်ကတည်းက အာဟာရ ဘဏ်တိုက်ကြီးကို ဆွဲစို့နေသည် မသိ၊ သူ့ပါးစပ်နှင့် လွတ်ထွက်သွားသဖြင့် တအဲအဲအော်ပြီး အရေးဆိုနေပြီ။

"ဟာ ဒီကောင်လေးကလည်း ၊ အရေးထဲ တစ်မှောင့်"

အိမ်စိုးမေ ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။ ချက်ချင်း ညဉ့်ဦးပိုင်းက ခွဲထားသော ငါးလှသတောင်းကို အဖီကလေးတွင် သွားချထားလိုက်သည်။ ။ ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး အဖီကလေးတွင် ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်၏။

"အင့် အဲ အဲ အဲ"

ကလေးက ဆန္ဒတရား၏ သင်္ကေတကို ဖော်ကျူးမြဲ ဖော်ကျူးနေသည်။ အိမ်ကလေးကို အပြင်ကနေ ဝါးရင်းပိုင်းဖြင့် ထောက်ကန်လိုက်၏။ မြဲမြဲ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာသလောက်ရှိမှ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး အဖီလေးပေါ်က ငါးလှသာတောင်းကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ သားလေးကို ခါးထစ်ခွင်တင်ပြီး ညာလက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် မြစ်ကမ်းခြေ သဲဖြူတန်းသို့ သုတ်ခြေတင်လေပြီ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ငါးလှန်းစင်များ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ငါးလှန်းစင်များ ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လျှင် ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး တစ်လုံးစီဖြင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းက ခွဲစိတ်ထားသော ငါးလှသာ ငါးလေးများကို တစ်ကောင်ချင်း ဖျာပေါ်မှာ ကပ်ပြီး လှန်းနေကြ၏။ ညီညီညာညာ တန်းစီပြီး လှန်းနေကြရာ အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မီးပန်းကွက်များ သဖွယ် ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည်။

အိမ်စိုးမေသည် ငါးတောင်းနှင့် သားလေးကို သယ်ရင်း သဲလမ်းအတိုင်း လျှောက်သည်။ ခြေထောက်နင်းချလိုက်တိုင်း ခြေထောက်က သဲသို့ ကျုံ့ဝင်သွားရာ အသွားနှုန်းမှာ ထင်သလောက် မသွက်ပေ။

ပင်လယ်ပြင် ရေလုပ်သားတို့ မှာ ပင်လယ်ပြင်ထွက်တိုင်း သဘာဝအန္တရာယ်က အချိန်အခါမရွေး ကြုံရတတ်သည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းမှာ မုန်တိုင်းနှင့် လေပြင်းပျော်ဒေသမို့ ပိုဆိုးသည်။ ရေလုပ်ငန်းသမိုင်းတစ်လျှောက် ဆုံးစမမြင်သော သမုဒ်ပြင်ထဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသော လူ့အသက်ပေါင်း မည်မျှရှိခဲ့ပြီနည်း။ ပင်လယ်ပြင်တွင်း ငါးဖမ်းရင်း ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ၏ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်အရ ဥပစ္စေဒက ကံဖြင့် ဆုံးရှုံးကြကုန်ပြီးသော ဇာတ်သိမ်းပိုင်းထဲတွင် အိမ်စိုးမေ ယောက်ျားထွန်းဖြူကိုလည်း ဇာတ်ဝင်

ခန်းထဲက ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်ခဲ့ရပြီ။ အိမ်စိုး
မေအတွက် အိမ်ထောင်ရေး ရသအဖြစ် ဝမ်းကြောတိုက်ထဲမှာ ကလလ
ရေကြည် ကျန်ခဲ့သည် ပဲ အဖက်တင်ခဲ့သည်။

ပစ္စက္ခဘဝ ဖြစ်စဉ်တရား၏ စီးကြောင်းသည် နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ခနော်
ခနဲ စီးဆင်းရင်း အိမ်စိုးမေ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ ငါးလှန်းစင်နားသို့ ရော
က်နေမှန်းသိအောင် သတိမထားမိခဲ့။

"အိမ်စိုးမေ နောက်ကျလှချည်လား လာလာ"

ကြာလှဖြူက စင်ပေါ်မှ လှမ်းခေါ်ရင်း အိမ်စိုးမေ ခေါင်းပေါ်က ငါး
တောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ။ ငါးလှန်းစင်ပေါ်သို့ အိမ်စိုးမေ လှမ်းတ
က်ပြီး ကြာလှဖြူဘေးတွင် နေရာယူပြီး တန်းစီထိုင်လိုက်၏။

"အင့် အဲ အဲ အဲ"

သားလေးက ဆန္ဒလိုအင်ကို အရေးဆိုမြဲဆိုနေသည်။ ။

"လာ လာ သားလေးရေ ရှေ့ စို့ စို့"

အိမ်စိုးမေ သားလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး နို့ချိုတိုက်ကျွေးထား
လိုက်သည်။ ။ ကလေးလေးက အားရပါးရစုပ်ယူရင်း တကျိတ်ကျိတ်မျိုချ
နေ၏။

"သားလေးက အရမ်းနို့ဆာနေတာ အစ်မရဲ့ "

မိခင်၏ မေတ္တာစမ်းရေက မအားမလပ်သည့် ကြားက စီးဆင်းမြဲ စီး
ဆင်းနေသည်။ ။

ငါးလှန်းစင်တွေပေါ်မှာ တော့ ကိုယ့်အကွက်ကလေးနှင့် ကိုယ် နေ
ရာယူပြီး ငါးလှမ်းနေကြရာ ညီညီညာညာလေးဖြင့် အတော်ကြည့်ကော

င်းသည် ။ ငါးလှသာ အစိမ်း ၁၀ ပိဿာတည်းဟူသော အရေအတွက်သည် ကုန်ချောဖြစ်ချိန်တွင် တစ်ပိဿာကို ၅၀၀ဝိ/-တန် တစ်ပိဿခွဲ ဖြစ်လာမည်ကို လုပ်ငန်းသဘာဝ သင်္ချာဗေဒနည်းအရ ငပသုန်ကျွန်းသူတို့ နောကျေပြီးသား။

အရှေ့ဆီက နေဝန်းနီကြီးသည် ရခိုင်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို မေးတင်ပြီး အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းကို မျက်စပစ်ပြီဆိုလျှင် ကမ်းခြေသူတို့ ပျော်ကြသည် ။ ရွက်ကလေး တယမ်းယမ်း ခတ်တက်ကလေး တဖြန်းဖြန်းခတ်ပြီး မြစ်ပင်လယ်အနှံ့ ပြေးလွှားနေကြသော ရေလုပ်သားများ သည် ငါတို့ အတွက် ဝမ်းစာရှာဖွေပေးနေကြသူများ ဟု နှလုံးသားအသိ ဦးနှောက်အသိဖြင့် ရင်ကိုကိုင်လှုပ်နေတတ်ကြပေပြီ။

"ဘစောမောင်အနေနဲ့ ခုလို မိသားဖသားပီပီ အိမ်စိုးမေကို ဘဝဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တာ အင်မတန်မြင့်မြတ်နဲ့ ယောက်ျားကောင်းတို့ စိတ်ဓာတ်ပဲကွဲ့။"

"အမှန်ကတော့ ကိုကြီးအောင်ကျော်ရယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်စိုးမေကို သနားတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဗျာ"

"အောင်မယ်လေး ကိုယ့်လူက မင်းသားစကား ပြောနေရသေးတယ်၊ သနားရာက မေတ္တာရှိလာတယ်လို့ ရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ"

"ဟေ့ကောင် လှထွန်းကျော်၊ ဒါနောက်ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် တောင်းရမ်းယူနေတာကွ"

"ကိုဘစောမောင် ပြောတော့ မလှဇံလည်း ကြီးလွန်းတယ်၊ ခင်ညိုလေးလည်း သေးလွန်းတယ်ဆို၊ ခု အိမ်စိုးမေက ဘာလဲ၊ မကြီးလွန်း မသေးလွန်း သားတစ်ယောက် အမေမို့လို့ ပေါ့ ဟုတ်လား"

လှထွန်းကျော် ဘစောမောင်ကို တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား"

လှထွန်းကျော်က ဘစောမောင်ကို အပြောတွင် ကြားရသူများ ပွဲကျသွားကြသည်။ ။

"ကဲ ကဲ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်ကော ကောက်ညှင်းကော အများကြီးပဲနော်၊ သောက်ကြ စားကြဗျာ"

"တစ်ရွာလုံး ကိုယ့်ဘဝတူတွေပါပဲဗျာ၊ ဦးဘကျော်၊ ကိုအောင်ကျော်၊ မကြာလှဖြူ၊ လုံးညိုမတို့ သောက်ကြ စားကြနော်"

ငပသုန်ရွာ အရှေ့ပိုင်း အိမ်စိုးမေတို့ အိမ်ကလေးတွင် အကျဉ်းချုံးပြီး စီမံလိုက်သော မင်္ဂလာကိစ္စကလေးမှာ ရိုးရိုးကလေးဖြင့် အဆင်ပြေနေပါတော့သည်။ ။

အိမ်စိုးမေ၏ ဘဝအိမ်ထဲက ဒုတိယမြောက် ရင်ခုန်သံသည် နှလုံးသည်းပွတ်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှ ခပ်တိုးတိုးလေး မြည်နေပေတော့သည်။ ။

မဟူရာညထဲက အလှပျက်ပင်လယ်

နောင်တော်ပင်လယ်ဟု ခေါ်ကြသော ကော်ဘာမီယာပင်လယ်သည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတမ်း၏ အထင်ကရ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျောက်ဖြူမြို့နယ်တို့ ၏ အနားသတ်မျဉ်းလည်း ဖြစ်၏။ နောင်တော် ပင်လယ်မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းသို့ တိုးဝင်နေသော ပင်လယ်ရေလက်ကြားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ဒေသတွင် ‘ငှက်မကျော်သော မြစ်နောင်တော်’ဟု ထင်ရှား၏။ လှိုင်းကြီးလွန်းသဖြင့် ရေယာဉ်များ မကြာခဏဒုက္ခကြုံကြရသည်။ နောင်တော်ပင်လယ်ထဲတွင် ငပသုန်ကျွန်းတည်ရှိ၏။ ငပသုန်ရွာသားတိုင်းလိုလို ပင်လယ်ပျော်ရေလုပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။

"ကဲ ကျော်လှမောင်၊ ရိက္ခာတွေတော့ ရောက်နေပြီဗျာ"

"ကဲ ကဲ ပြီးရင်ထွက်မယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ နေချိန် ရေချိန်ကြည့်လုပ်ရတာကွ၊ လူစုံရင် ကြိုးဖြုတ်တော့ကွာ"

နာယာ (စက်လှေ၏ အကြီးအမှူး) ဦးရွှေဇံအောင်က ခတ်ဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထွန်းကျော်က လှေကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

"စံထွန်းရေ မင်းက ထိုးဝါးထောက်ပြီး လှေဦးကို လှည့်ကန်ပေး"

စံထွန်းသည် ထိုးဝါးကို သောင်ပြင်သို့ထောက်ပြီး ထိုးကန်လိုက်ရာ

လှေဦးလည်ထွက်လာသည်။ ။

"ကလင် ကလင် ကလင်"

"ဦး ပုန်း ပုန်း ပုန်း ပုန်း ပုန်း"

ပိုက်နာယာဉ်ဦးရွှေဇံအောင်၏ စက်နှိုးရန် အချက်ပေးလိုက်သံ အဆုံးတွင် တရုတ်နီစက်သံလေးမှာ သောင်ယံတွင် ပဲ့တင်သံထပ်သွားသည်။ ။ ဦးရွှေဇံအောင်သည် ပဲ့ပြင်ပေါ်က ပင်လယ်ပြင်ကို ဝှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်၏။ စက်လှေကလေးမှာ နောင်တော်ကြီး နောင်တော်လေး ကျွန်းတို့ ကြားက အနောက်ဘက်ပင်လယ်ပြင်သို့ ဦးတည်မောင်နှင်နေသည်။ ။

"ဦးလေး ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်နေရာတွေ မှန်းထားလဲ"

"ငါတော့ကွာ၊ ဟိုဘက်နိုင်ငံ ရေပိုင်နက်အစပ်ထိသွားမလားလို့ ၊ ငါအဲဒီဘက်မှာ မျှောပိုက်ရော ကပ်ပိုက်ရော အကုန်လုံးလုပ်ဖူးပါတယ်"

မျှောပိုက်မှာ ဒီရေအတက်အကျအလိုက် မျှောရသောပိုက်ဖြစ်သည်။ ပိုက်အောက်ခြေကို ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင်နှင့် ထိရုံချိန်ဆပြီး ပိုက်ဖော့ကြိုးကို လွှတ်ရသည်။ ။ ရေတက်စဉ် မျှောသောပိုက်ကို ရေတိုင်ချိန်တွင် ပြန်ဆွဲရသည်။ ။ အတိုင်ရေဖြင့် မျှောသောပိုက်ကို ရေစစ်ချိန်တွင် ပြန်ဆွဲရသည်။ ။ ခု ဦးရွှေဇံအောင်တို့ မှာ ကပ်ပိုက်ဟု ခေါ်သော ကျောက်ကပ်ပိုက်ချရန် ထွက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချရာတွင် ပိုက်နာယာဉ်သည် ရေနက်အိုင်များ ၏ ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင်ရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး ကျောက်လွှာ ကျောက်စုများကို သိထားရသည်။ ။

ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းမှာ ရေသေရက်များ တွင် ငါးဖမ်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရေအိုင်၏ အတိမ်အနက်ကို ချိန်ဆပြီး ဖော့ကြိုးကို လွှတ်ပေးရ

သည် ။ ရေတက်တစ်ကြိမ် ရေကျတစ်ကြိမ်ပိုက်ချရသည် ။ ရေတက်ဆိုလျှင် လက်ဖျားဖော့ကို ကျောက်ဆူးဖြင့် အသေကိုက်ပြီး ပိုက်ကို ရေတက်၏ တွန်းအားကြောင့် ကွေးဝိုက်၍ လှည့် လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ရေအောက်ကျောက်ဆောင်ကို ပတ်မိသွားသည် ။

ဤအချိန်တွင် ရေသေရက်များ ၌ ကျောက်ရိပ်ခိုပြီး အိုင်ဝပ်နေကြသော ကကူရုံ၊ နတ်ကတော်၊ ကသမြင်၊ ကကတစ်၊ ငါးတောက်တူတို့လို ငါးကြီးများမှာ မရုန်းသာ မထွက်သာတော့ဘဲ ပိုက်တွင် ငြိကြရသည် ။ ရေကျဆိုလျှင် ရေစီး၏ အထက်ဘက်မှ ပိုက်ကိုပြန်လည်ချရသည် ။

စက်လှေကလေးမှာ ကမ်းရိုးတန်းကိုကျောပေးပြီး ပြေးမြဲပြေးနေသည် ။ ငပသုန်ကျွန်း၊ နတ်မောင်တောင်တန်းနှင့် နတ်စဖိုကျွန်းတို့ လွန်လျှင် ဆုံးစမမြင်သော ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးက လှိုင်းအိလုံးကြီးများဖြင့် ဆီးကြိုနေပေသည် ။ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် တောင်ကြီးမော်ကျွန်းက ထီးထီးမားမားပေါ်လာသည် ။ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် တောင်တန်းမြင့်ကြီးတည်ရှိနေသည် မှာ ပန်းချီဆန်လွန်းလှသည် ။ တောင်ကြီးမော်ကျွန်းဆုံးလျှင်ကား မြေပုံမြို့နယ်အဆုံးသတ်သွားပေပြီ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ လှေဦးတူရှုတွင် ပေါက်တောမြို့နယ်ထဲက ဖရုံကာကျွန်းသုံးကျွန်းက ရေးရေးပေါ်လာသည် ။

"တို့ ဟိုရှေ့ ဆံတော်ရှင်ကျွန်းရောက်ရင် ကျွန်းဦးကျောက်တန်းရှိတယ်။ အဲဒီတစ်တန်းလောက် ဆွဲကြည့်မယ်ကွာ၊ အတိုင်ရေ မီနိုင်ပါတယ်"

စက်လှေမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကျော်နင်းပြီး တဝေါဝေါပြေးနေ၏ ။ မှိုငြင်းမှိုငြင်းပျပျမြင်နေရသော ဖရုံကာကျွန်းများ သည် စိမ်းမြသော အဆင်းကိုဆောင်လာ၏။ ပိုက်နာယာကြီးသည် ကမ်းရိုးတန်းနှင့် အဝေးဆုံးနေရာတွင် တည်ရှိနေသော ကျွန်းနဲသာ ပန်းနံ့သာကျွန်းကို လက်ဝဲ

ထားပြီး ဆံတော်ရှင်ကျွန်းသို့ ဦးတည်မောင်းပေးထားသည်။ ။

"အောင်ဇံရ ထမင်းကျက်ပြီလားကွ"

"ကျက်တော့မယ် ဦး"

"အေး တို့ ပိုက်တန်းချပြီးတာနဲ့ ထမင်းစားမယ်ကွာ၊ ဗိုက်တောင် အတော်ဆာနေပြီ"

စက်လှေသည် ဆံတော်ရှင်ကျွန်းအနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

"ကဲ ဒါကျွန်းဦးကျောက်တန်းအိုင်ပဲ"

ပိုက်သမားငါးယောက်သည် သူနေရာလေးနှင့် သူတဝန်ကိုယ်စီယူပြီး လုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပိုက်ချခြင်းလုပ်ငန်းပြီးစီးသွားသည်။ ။

"တို့ ဒီနေရာမောင်းလာရတာ မလွယ်ဘူးနော်"

"ဟာ ဘယ်လွယ်မလဲကွ၊ တို့ ရွာကနေ ၁၀ နာရီအထိ မောင်းလာရတာလေ"

"ကျွန်တော်က ဒီဘက်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတော့ ကျွန်းတွေကမ်းတွေအကုန်လုံးက အသစ်မဆန်းတွေချည်းပါပဲ"

"အေးပါကွာ၊ တို့ ဘဝတွေက ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ အလျားအနံသွားလာရင်းပဲ ရုန်းကန်နေကြရတာဆိုတော့ ဘယ်နားကျွန်းဘယ်နားသောင် အကုန်သိထားရတာပေါ့ကွာ"

"ထမင်းစားမယ်ဆရာ"

ဦးရွှေဇံအောင်နှင့် ကျော်လှမောင် စကားပြောနေတုန်း အောင်ဇံက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"အေး စားမယ်၊ စားမယ်၊ ဘာဟင်းလဲဟေ့"

"ရွာကပါလာတဲ့ ငါးခြောက်ပဲ"

ကျောက်ကပ်ပိုက်မှာ အကွက်ကျယ် ပိုက်ကြီးများ ဖြစ်၍ ဟင်းစား ငါးသေးသေးလေးများ ရလေ့မရှိ။ အကောင်ကြီးများ ရမှ သာ ခေါင်းဖြတ် အူးသည်းနုတ်ပြီး ဟင်းချက်စားရသည်။ ။

ပင်လယ်ပြင် ရေလုပ်သားတို့ ၏ ဘဝမှာ တစ်ခါတလေ ငါးကြင်းဆီ နှင့် ငါးကြင်းကြော်ခွင့်တောင် မရသည့် ဘဝမျိုးပေတည်း။

နေဝင်ရီတရောအချိန်၏ ပင်လယ်ပြင်သည် မှ ဝိုင်းမှိုင်းညှို့ဆိုင်းဆိုင်းဆို့ဆို့ ရှိနေပေ၏။

"တို့ ဒီအိုင်စတာ မီးပြကျောက်တန်းကို ရောက်တာ နှစ်ညလုံးလုံး ရှိပြီနော်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ခုရေထရက်တွေရောက် လာပြီ၊ ငါးလည်း မတွေ့တော့ဘူး၊ လှိုင်းတွေလည်း အရမ်းကြီး လာပြီလေ"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဘေးတက်မနဲ့ ထိန်းထားလို့ တောင်မရတော့ဘူး၊ လှေကအရမ်းလှုပ်တယ်"

ဘေးတက်မမှာ လှေငြိမ်စေရန်အတွက် စက်လှေဘေးနှစ်ဖက်တွင် ခတ်တက်နှစ်ချောင်းကို အသေချည်ပြီး ရေထဲသို့ နှစ်ချထားပြီးဖြင့် လှေ

ကိုထိန်းပြီး ငြိမ်စေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ကမ်းခြေဘက်ကို တို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ပြီး ပိုက်ချသွားမယ်ကွာ၊
ကဲ ကဲ ပိုက်ဆွဲမယ်ဟေ့"

ဦးရွှေဇံအောင်သည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပြီး လှေကိုလိုအပ်သလို အ
နေအထားသို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ လှေသားများက ဇယ်စက်သလိုလှ
ပ်ကိုင်ကြရသည်။ ။ ကျောက်ကပ်ပိုက်ဆွဲရသည် မှာ လွယ်ကူသည့် အလှ
ပ်တော့မဟုတ်ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင်ရှိ ကျောက်စွန်း ကျောက်ချွန်း
တွေနှင့် ပိုက်ငြိနေပါက ပိုက်ပိုကြိုးကို စက်လှေပေါ်တွင် အသေတပ်ပြီး
စက်ကုန်မောင်း၍ ဆွဲရသည်။ ။ ဤသို့ လုပ်ခြင်းဖြင့် ကျောက်စွန်းကျောက်
ချွန်တွေ ပဲ့ပြင်ပိုင်းထွက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ပိုက်ကွက်ကြိုးများ
ပြတ်တောက်၍ သော်လည်းကောင်း ပိုက်နှင့် ကျောက်လွတ်ထွက်သွားနိုင်
သည်။ ။ သာမန်ငြိသည့် အဆင့်လောက်ဆို ရဟတ်ချိန်းရသည်။ ။ ရဟ
တ်ချိန်းခြင်းမှာ သစ်သားလုံး သို့မဟုတ် ခတ်တက်ရိုးကို လှေနှံနှစ်ဖက်
တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုးသွင်းပြီး အရှင်ထားရသည်။ ။
ငြိနေသောပိုက်ပိုကြိုးကို ရနိုင်သမျှ တင်းတင်းဆွဲပြီး သစ်သားကလန့်တ
စ်ချောင်းဖြင့် မူလခတ်တက်ရိုးတွင် သက်လျှိုသွင်းရိုက်ကာ အသေကိုင်
ထားရသည်။ ။

ဤအခြေအနေတွင် လှိုင်းကဆောင့်ရိုက်လိုက်သောအခါ စက်လှေမြ
င့်တက်သွားပြီး ရေအောက်၌ ငြိနေသော ပိုက်ပြုတ်ထွက်သွားပေသည်။ ။
အကယ်၍ မပြုတ်သေးလျှင်လည်း လှိုင်းအကျတွင် ရသမျှကို
အလျင်အမြန် လိုက်တင်းရသည်။ ။ ဘယ်လိုမျှ လုပ်မရလျှင်တော့ ပိုက်
ကိုဖြတ်ချခဲ့ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ။ သို့ဖြစ်၍ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းသည်

မျှောပိုက်နှင့် စာလျှင် ခက်ခဲသော လုပ်ငန်းရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ပိုက်တက်ပြီလားဟေ့"

"တက်ပြီ တက်ပြီ"

"ဘယ်နှကောင်လဲဟ"

"ကသမြင် နှစ်ကောင်၊ ငါးတောက်တူ နှစ်ကောင်၊ နတ်ကတော် သုံးကောင်"

"အဲဒါရေပက်ခန်းထည့်ထားဦး၊ ကဲ မောင်းမယ်"

"ကလင် ကလင် ကလင်"

"ချီး ဗုန်း ဗုန်း ဗုန်း"

စက်မောင်းရန် အချက်ပေးသံအဆုံးတွင် စက်မောင်းသံကြီးမြည်ဟည်း ထွက်ပေါ်သွားပြီး စက်လှေမှာ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို ဖိနင်းကာ တဝေါဝေါပြေးနေပေပြီ။

"ဒီည ဘယ်ခွင်ဝင်ဦးမလဲ"

"ဒီည ရေစမ်းရင်း လေရှင်း ကျောက်တန်းဝင်မယ်"

စက်ဆရာကျော်လှမောင်၏ အမေးကို နာယာဦးရွှေဇံအောင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ စက်လှေကတော့ လထွက်ရာ အရပ်သို့ ဦးလည်မော့ကာ ပြေးနေ၏။ စက်လှေရှေ့တွင် မီးပြတိုက်တစ်ခု၏ အချက်ပြမီးကလေးကို လင်းလက်စွာမြင်တွေ့လာရသည်။ ။

"အဲဒါ လေရှင်းတောင်မီးပြတိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ တို့ ကမ်းရိုးတန်းမှာ အထင်ကရမီးပြတိုက်သုံးခု ရှိတယ်လေကွာ၊ မာန်အောင်ကျွန်းရဲ့ အပြင်ဘက် ပင်လယ်ထဲမှာ တွေ့ရတာက မိကံမီးပြတိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊ လက်ဖက်ကျွန်းပေါ်မှာ တည်ရှိတယ်။ ဒီဘက် စစ်တွေမြို့အောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ တော့ အိုင်စတာမီးပြတိုက်နဲ့ ခုမြင်နေတဲ့ လေရှင်းတောင် မီးပြတိုက်ပေါ့"

"မီးပြတိုက်တွေကို ဘာလုပ်ဖို့ တည်ထားကြတာလဲဗျာ"

ထွန်းကျော်မှာ မီးပြတိုက်၏ သဘောကို နားမလည်သဖြင့် စူးစမ်းလိုက်၏။

"မီးပြတိုက်ဆိုတာကတော့ကွာ၊ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာ တည်ထားကြတာပဲ၊ ညအချိန်မှာ ရေယာဉ်တွေ ခုတ်မောင်းသွားလာကြတဲ့ အခါ ကျောက်ဆောင်တွေ ကျောက်တန်းတွေ တိုက်မိခိုက်မိမဖြစ်အောင်လို့ မီးပြတွေလုပ်ထားတာလေ"

"ရေလမ်းအန္တရာယ်အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းပေါ့နော်"

"အဲဒီ မီးပြတိုက်ကျွန်းတွေပေါ်မှာ ပင်လယ်လိပ်ကြီးတွေ ဥချကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ မနက်မိုးလင်းရင် လိပ်ဥရှာမယ်"

"ဟေ့ကောင်စံထွန်း၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ပင်လယ်ပြက်ရေလုပ်ငန်းမှာ ဒီလိုစိတ်ကူးတွေ ထွေပြားလို့ မရဘူး၊ သစ္စာရှိရတယ်ကွ၊ တို့ ထွက်လာတာ ကျောက်ပက်ပိုက်ချဖို့ ထွက်လာတာ၊ အဲဒါကျောက်ကပ်ပိုက်ပဲချရမယ်၊ တခြားဟာတွေ သွားလုပ်လို့ မရဘူး၊ လိပ်ဥကောက်တယ်ဆိုတာ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ ပိုတောင်မလုပ်သင့်ဘူး"

ပင်လယ်ပြင် ညမည်းမည်းထဲတွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ သည် တစ်လုံး

နောက်က တစ်လုံးလိုက်ကာ မြူးထူးပျော်ပါးနေကြ၏။ လကွေးကွေး
လေးကမူ ရံရွှေဖော်ကြယ်တစ်သင်းနှင့် ညအခင်းကို အလင်းရောင်ပေး
လျက် ရှိချေသည် ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ မှာ လေရှင်းတောင်ကျောက်တန်း
တွင် ပိုက်ချလိုက်ကြ၏။ လှေသားတွေကတော့ အချိန်ကလေးရခိုက်မှာ
တစ်ရေးကလေးရလိုရငြား ခဏကလေးမှေးနေလိုက်ကြ၏။

နာယာဦးရွှေဇံအောင်ကတော့ ပဲ့စင်ပေါ်ကထိုင်ရင်း ပိုက်အခြေအနေ
နှင့် ရေအကဲအလဲကို ကြည့်နေသည် ။ သည် တစ်ခေါက် ဦးရွှေဇံအောင်
တို့ ပင်လယ်ပြင် ငါးဖမ်းမှုအခြေအနေမှာ ပိုက်ချိန်းတိုင်း ငါးတွေ့ခဲ့ရသ
ည် မို့ အိမ်ပြန်လှနေသည် ။

"ထကြဟေ့၊ ထကြ၊ သန်းခေါင်တိုင် ရေလည်း စစ်ပြီ"

ဦးရွှေဇံအောင်မှာ စက်လှေ၏ အကြီးအမှူးဖြစ်နေပေရာ အချိန်တိုင်း
သတိနှင့် နေရသည် ။ ပင်လယ်ပြင် ရေလမ်းခရီးမို့ အန္တရာယ်က လက်
တစ်ကမ်းမှာ အမြဲရှိနေသည် ။ ပဲ့ကိုင်နာယာ၏ စကားကြောင့် လှေသ
မားများအားလုံး ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကြသည် ။

"ကဲ ပိုက်ဆွဲမယ်"

နာယာ၏ စကားအဆုံးတွင် ပိုက်ဖော်ဆွဲလိုက်ကြသည် ။

"ကကူရံကြီးကွ၊ ဆွဲဖြုတ်ဖို့ ကို မလွယ်ဘူး၊ ပိုက်ကြိုးဖြတ်လိုက်ရမ
လား"

"မင်းနှယ်ကွာ၊ ဘာလို့ ပိုက်ကြိုးဖြတ်ရမှာ လဲ၊ စို့ရှိတယ်လေ၊
စို့ရိုက်ပြီး ဖြုတ်လိုက်ပေါ့ကွ"

ပိုက်သမားများမှာ ပိုက်ကွက်တွင် ကုပ်စည်းနေသောငါးကို ဖြုတ်မ
လွယ်လျှင် သစ်စို့ သို့မဟုတ် ဝါးရင်းစို့ကို လျှိုသွင်းပြီး ခေါင်းကနေ ဆွဲန

တ်ဖြုတ်ယူရသည်။ ။

"ပိုက်အကုန်တက်ပြီးလားဟေ့"

"တက်တော့မယ်၊ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်"

"ပင်လယ်ရေတောင် လှန်နေပြီ၊ ပိုက်တက်ရင် မောင်းမယ်ကွာ၊ ရေတက်နဲ့ အတော်ပဲ"

ဦးရွှေဇံအောင် ကမ်းခြေဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကုလားတန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စက်လှေတစ်စင်း မောင်းဆင်းလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။ ဤလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို တရားမဝင်ခိုးထုတ်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ပို့နေကြသော မှောင်ခိုစရိုက်သမားများ လည်း ရှိတတ်ကြပေရာ တပ်မတော် (ရေ)မှ ကမ်းခြေစောင့် ရေယာဉ်များ ဖြင့် လှည့်လည်ရှာဖွေစစ်ဆေးလေ့ရှိတတ်သည်။ ။

သို့သော် ဦးရွှေဇံအောင်တို့ မှာ မြန်မာ့ရေပြင်ပိုက်နက်တွင် တရားဝင်ခွင့်ပြုထားသော ပစ္စည်းများ ဖြင့် ငါးဖမ်းနေကြခြင်းဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်မှု မရှိခဲ့ပေ။

"ပိုက်တက်ပြီ ဦးလေး"

"ဟို စက်လှေကလဲကွာ၊ တို့ လှေဘက်ပဲ လာနေပါလား၊ ကဲ မောင်းကွာ"

"ခွီး ဗုန်း ဗုန်း ဗုန်း"

"ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက်"

အမိန့်ပေးသံနှင့် အတူ စက်လှေနှစ်စင်း ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်မိသွားကြ

သည် ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ စက်လှေပေါ်သို့ တစ်ဖက်လှေမှ လူတွေ ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။ လူငါးယောက်က ဦးရွှေဇံအောင်တို့ စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်နေကြပေပြီ။ သူတို့ လက်ထဲတွင် ဓားရှည်ကြီးများ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည် ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ မှာ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိခဲ့ကြလေပြီ ။ ပိုက်သမား ငါးယောက်စလုံးကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လိုက်ကြသည် ။ မည်သို့မျှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိကြသဖြင့် ဦးရွှေဇံအောင် အငိုက်ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

"ကဲ အကုန်လုံးဆင်းကြ"

ဦးရွှေဇံအောင်တို့ အား လှေဝမ်းထဲကပ်စင်အောင်သို့ တွန်းချပြီး အပေါ်က ပျဉ်ဖုံးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ကြ၏။ ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးများကို သိပ်ထည့်ထားသလိုမျိုး သိပ်ထည့်ထိုးသွင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ ပိုက်သမားများမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် မွန်းကျပ်ခြင်းဝေဒနာကို ပြင်းစွာခံစားနေကြရသည် ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ စက်လှေကိုလည်း အသွားမပျက်မောင်းသွားနေကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည် ။ စက်လှေကို ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ခုတ်မောင်းပြီး ပိုက်သမားများအား သေချာပေါက် ပစ်ချခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ယနေ့သည် ပိုက်သမားများအား သေချာပေါက် ပစ်ချခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ယနေ့သည် ပိုက်သမားဘဝ၏ နောက်ဆုံးညဟု ဦးရွှေဇံအောင် ယတိပြတ်မှတ်ယူလိုက်ပေပြီ။ အောင်ဇံနှင့် စံထွန်းမှာ ငယ်ရွယ်သူများ မို့ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေကြသည် ။

စက်လှေကတော့ ညမှောင်မှောင်ထဲတွင် ပြေးမြဲပြေးနေသည် ။ စက်လှေပန်ကာမှ ရေယက်ထုတ်သံ၊ လှိုင်းတွေ ဆောင့်ရိုက်သံများကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည် ။ ပိုက်သမားတွေကို လက်နောက်ပြန်ချ

ည့်ထားရာ ဖားလိုဝပ်ပြီး လိုက်ပါလာကြရသည်။ ။ လှေကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဒဂူသစ်လုံးများ ပေါ်တွင် ညှို့သကျည်းကိုတင်ပြီး ဝပ်နေရရာ နာလိုက်သည် မှာ ပြောစရာမရှိ၊ ခြေထောက်တွင် ကို ရနိုင်သမျှ တဆဆလှုပ်ပေးနေကြရ၏။

"တို့ အလုပ်က အကုသိုလ်အလုပ်မို့ ဝဋ်လည်တာပေါ့ကွာ"

"ဝမ်းစာအတွက် ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးဖမ်းစားတာလေးကိုတောင် နှိပ်စက်မယ့်လူတွေ ရောက်လာသေးတယ်နော်"

"အခံရဆိုးလိုက်တဲ့ ဘဝနယ်ကွာ"

ဦးရွှေဇံအောင်မှာ နာကြည်းစွာဖြင့် တိုးတိုးလေးညည်းနေရှာသည်။ ။

ဦးရွှေဇံအောင်တို့ အား ခေါ်လာခဲ့သည် မှာ သုံးနာရီခန့်ရှိပေပြီ။ သို့သော် စက်လှေမှာ စက်ကုန်မောင်းပြီး ပြေးနေဆဲ။

"ဒီလောက်ဆို တို့ ရေပိုင်နက်အဆုံးလောက် ရောက်ရော့မယ်နော်"

"ဟေ့ကောင်ကျော်လှမောင်၊ ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ တို့ ကိုသတ်မယ်ဆို သတ်လောက်ပြီကွ၊ ပင်လယ်ထဲပစ်ချလောက်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မောင်းနေတာလဲ မသိဘူး"

"သတ်တော့သတ်မှာ ပဲ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝ ဒါနောက်ဆုံးညပါပဲ"

ကျော်လှမောင်အသံသည် ငိုသံဖြင့် ကွဲအက်နေသည်။ ။

"ဒီပိုက်နဲ့ ဒီလှေအတွက် ကုန်သည် ဆီကယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မဆပ်ရသေးဘူးကွာ၊ ငါတော့ သံသရာကြွေးပါတော့မှာ ပဲ"

စက်လှေကို စက်လျှော့လိုက်သံ ကြားလိုက်ကြရသည်။ ။ မိမိတို့ အား

အဆုံးစီရင်သည့် အချိန်သို့ ရောက်ပြီဟု ပိုက်သမားများ သိလိုက်ကြသည် ။

"အဟီး ဟီး ဟီး ဟီး"

စံထွန်း၏ ငိုသံ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည် ။ စက်လှေက လုံးဝရပ်သွားပေပြီ။ စက်သံရပ်သွားသလို လှိုင်းသံလည်း တိတ်သွားသည် ။

"စွပ် စွပ် စွပ် စွပ်"

"ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ထိုးဝါးထောက်သံတွေ၊ ရေတိမ်ကမ်းတစ်ခုခု ရောက်နေပြီသိလား"

"တို့ ကို ကမ်းတင်ပြီး သတ်မလားမသိဘူးနော်"

လှေသမားများ ၏ အားငယ်စိတ် ကြောက်စိတ်များ သည် အရှိန်ပြင်းပြင်း မြင့်တက်နေကြသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်ပြီး လှုပ်မရ ဖြစ်နေကြပေပြီ။

"ဂလွမ်း ဂလွမ်း ဂလွမ်း"

ပျဉ်ခင်းအဖုံးကို ခွာလှန်ချလိုက်သံက ဆူညံသွားသည် ။ ဓားပြများ သည် ပိုက်သမားများအား နောက်ပြန်ကြိုးကိုဆွဲပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တာရှည်မထား၊ ရေထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွန်းချလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရသည် ။ ခြေထောက်မီ၍ တော်သေးသည် ။ အကုန်လုံး မတ်တပ်ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ ရေက ရင်စို့လောက်ထိ ရှိနေသည် ။ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုက ရင်ထဲတွင် ပြည့်နေကြသည် ။ မျက်စိကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး သေရမည့် အချိန်ကို ရင်ခုန်နှုန်းလျှော့ စောင့်နေကြ၏။

"ရွှီး ဗုန်း ဗုန်း ဗုန်း"

"ဦးလေး စက်လှေနှစ်စင်းလုံး မောင်းထွက်သွားကြပြီဗျ"

"ဟေ"

ပိုက်သမားများမှာ အသက်တစ်ချောင်း ချမ်းသာခဲ့ကြပြီမို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ။ ဦးရွှေဇံအောင် အရှေ့ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကုန်းပြင်ကြီးနှင့် တောင်ခြေတောတန်းကို မိုးသောက်ကြယ်၏။ အလင်းရောင်အောက်တွင် မပီပိုးတဝါးမြင်နေရသည်။ ။

"ကဲ လာကြ လာကြ"

"ကမ်းရောက်အောင်သွားကြမယ်"

ပိုက်သမားများအားလုံး ကမ်းခြေသို့ တက်လိုက်ကြ၏။

"တို့ ကြိုးတွေလည်း ဖြေရဦးမယ်လေ၊ ငါနဲ့ အောင်ဇံဆီမှာ ကြိုးစရှိတယ်၊ ထွန်းကျော် ဒီနားလာစမ်း ဖြုတ်ပါဦးကွာ"

ကြိုးစား၍ ဖြေလိုက်ကြရာ ကြိုးတွေပြုတ်ကုန်သည်။ ။

"တို့ ဒီနားမှာ ပဲ မိုးလင်းအောင် စောင့်ကြည့်ကြမယ်ကွာ၊ ဘယ်နား ဘယ်နေရာဆိုတာသိမှ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးကို တွက်လို့ ရမှာ "

စိတ်နှင့် ကိုယ် နှစ်ခုစလုံးအား တစ်ညလုံး တုပ်နှောင်အကျဉ်းချထားခြင်းခံနေခဲ့ကြရသော အိပ်မက်ဆိုးသည် ပိုက်သမားများအား ဆက်လက်ခြောက်လှန့်နေဆဲ။

"ဟိုးရှေ့မှာ ရေစပ်နားပဲထင်ပါတယ်၊ ဆေးလိပ်မီးလိုဟာမျိုး တစ်ခုတော့ လာနေတယ်ဗျ"

ထွန်းကျော်ညွှန်ပြရာသို့ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

မြစ်ကမ်းစပ်မှ ဆေးလိပ်မီးကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ။

"ဟာ တို့ ကို ဒုက္ခပေးဦးမလား မသိဘူးနော်"

"အေး စဉ်းစားစရာပဲ၊ တမံရိုး ဟိုဘက် ဆင်းနေကြမယ်၊ အဲဒီက တိတ်တိတ်ကလေး ကြည့်နေကြတာပေါ့"

ပုဂံက သမားမပြားမ၍ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်မည့် အရေးကို တွေးပူလိုက်ကြသည်။ ။ ဆေးလိပ်မီးကလေးမှာ ပိုမိုနီးလာသည်။ ။

"ဟာ အဲဒါ မျှင်ထိုးသား လေကွာ"

ဦးရွှေဇံအောင်ပြောလိုက်မှ အကုန်လုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြသည်။ ။ ရေပေါ် ပေါ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို ဖြုတ်တွေ ခြင်တွေအုံ့ခဲ့ပြီး နှိပ်စက်ကြရာ လွန်စွာအခံရဆိုးလှသည်။ ။ သို့ဖြစ်၍ မျှင်ထိုးသားတိုင်း ဆေးလိပ် သို့မဟုတ် ဆေးတံသောက်ခြင်းဖြင့် မီးခိုးမွန်ထူနေအောင် ပြုလုပ်ထားတတ်ကြသည်။ ။ လက်ထိုး မျှင်ငါးပိမှာ မျှင်ကောင်အသေးစား လေးများ သာ ဖြစ်ပြီး ငါးကောင်လေးတွေ ရောနှောမှုကင်းသည်။ ။ ချောမွတ်ပြီး သန့်၍ ချိုသည်။ ။ ရခိုင်ဒေသတွင် ဈေးကောင်းရသည်။ ။

"ဗျို့ မျှင်ထိုးသား"

"ဗျာ"

ဦးရွှေဇံအောင်သည် မိမိရှေ့ရောက်လာသော မျှင်ထိုးသားကို လှမ်းခေါ်ကြည့်လိုက်ရာ မျှင်ထိုးသားက ချက်ချင်းပြန်ထူးသံ ပြုလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေရာ ဒီကျွန်းက ဘယ်နားလဲဗျ"

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ အရမ်းဒုက္ခရောက်နေကြလို့ ပါဗျာ၊ ဘယ်သွားလို့ ဘ

ယံလာရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး"

ဦးရွှေဇံအောင်က အဖြစ်သနစ်အစုံကို ရှင်းပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ အတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ခုဒီကျွန်းက ပေါက်တောမြို့နယ်ပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဟိုရှေ့က ရေးရေးမြင်နေရဲ့ သဝင် ချောင်းရွာကပဲ၊ ရေလည်း တက် လာပြီဆိုတော့ ရွာပြန်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရိုင်းပင်းကူညီတတ်ကြသော မြန်မာ့လူ့ဘောင်မှ ကျေးလက်လူနေမှုစနစ်၏ လွမ်းလောက်သော အဖြစ်များ ပင်။

ဦးရွှေဇံအောင်တို့ သဝင်ချောင်းရွာသို့ ရောက်ချိန်တွင် အရုဏ်ကျင်း လို့ အလင်းရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဦးရွှေဇံအောင်တို့ သည် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌထံသို့ သွားပြီး အခြေအနေအဖြစ်အပျက်ကို တိုင်ကြားလိုက်ကြ၏။ မြေပုံမြို့နယ်တောင်ဘက်စွန်း ငပသုန်ကျွန်းက ပိုက်သမားတွေ ဓားပြတိုက်ခံကြရသည် ဆိုသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား၏။

"ဦးလေး ဦးလေး၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လာနေတယ် တွေ့လား"

ကျော်လှမောင်ညွှန်ပြရာသို့ ဦးရွှေဇံအောင် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကောင်မလေးမှာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာနေ၏။

"ဟာ အဲဒါ တို့ ရွာက ကောင်မလေးလေဗျာ"

"မဟုတ်တာကွာ၊ တို့ ရွာကမိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာရောက်မှာ လဲ"

"ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ရွာအနောက်ပိုင်းက မိန်းကလေး"

ပြောနေရင်းပင် မိန်းကလေးမှာ အနီးသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေးမှာ တည်တည်ကြည်ကြည်လေး ရှိနေသည်။ ။

"ဟာ ဦးတို့ ကိုကျော်လှမောင်တို့ ကိုး"

"သမီးက ဦးနုအောင်ရဲ့ သမီး နုထွေးလေ"

"ဪ နုထွေးကိုး၊ ဦးက သမီး ဒီဘက်ရခိုင်မြောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတယ်လို့ ပဲ ကြားလိုက်တယ်၊ သမီးခင်ပွန်းက ဘယ်ရွာသားမှန်းတောင် မသိဘူး"

"သမီးအိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီရွာကိုရောက်နေတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိနေပြီဦးရဲ့ "

ပိုက်သမားများမှာ ကိုယ့်ရွာသူလေးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ကြရာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ။

"ဦးတို့ ဒုက္ခကတော့ သမီးကြားတဲ့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲကွာ၊ အသက်နဲ့ ကိုယ်မြဲနေသေးတာကိုပဲ ကံတရားကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ "

"ရွာကိုဘယ်လိုပြန်ရမှန်းတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး သမီးရယ်"

"သမီးစီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ဒီနေ့မနက်စာကို သမီးတို့ အိမ်မှာ ပဲ စားကြပါ၊ ဦးတို့ ပြန်ဖို့ အတွက် နေ့လယ်ဆို ပေါက်တောလိုင်း စက်လှေရှိတယ်၊ ဦးတို့လိုက်သွားလို့ ရတယ်၊ ဦးတို့ က ပေါက်တောရဲစခန်းမှာ လည်း အမှုတိုင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်လေ"

"ပေါက်တောရောက်လို့ ရှိရင် ကျောက်ဖြူသင်္ဘောဆက်စီးလို့ ရတ

ယ် ဦးရဲ့ ၊ ကျောက်ဖြူရောက်ရင် ကိုယ့်ရွာကို ပုံမှန်လိုင်းစက်လေ့ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရွာရောက်ပြီလေ "

နုထွေးက ခပ်သွက်သွက်ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"ဦးတို့ မှာ လိုအပ်တဲ့ စရိတ်စကတွေလည်း သမီးဆီကပဲ ယူသွားကြ
ပါ၊ သမီးတို့ လည်း ရွာကို တစ်ခေါက်အလည်လာဖို့ ရှိပါတယ်၊ ရွာရောက်
မှ ပြန်ပေးရင်ရပါတယ် "

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရာ "

"ရပါတယ်ဦးရယ်၊ သမီးကလေး ငပသုန်ရွာသားတွေလို့ ကြားလိုက်
ကတည်းက တို့ ရွာသားတွေ ဒုက္ခရောက်လာကြတာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး
ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ချက်ချင်းပေါ်လာတာပဲဦးရဲ့ "

ဦးရွှေဇံအောင်တို့ မှာ ရွာမှာ နုထွေးရှိတုန်းက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ရှိ
ခဲ့ကြသည် ။ အိမ်ထောင်ကျသွားသည် ဆိုသော သတင်းကိုလည်း သဲ့သဲ့
မျှသာကြားလိုက်သည် ။ ခုတော့ နုထွေးကလေးက မိမိတို့ ၏ အခက်အ
ခဲများကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးခဲ့လေပြီ မဟုတ်ပါလော။
